

Zadeva C-47/20

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

28. januar 2020

Predložitveno sodišče:

Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

10. oktober 2019

Tožeča stranka, pritožnica in vlagateljica revizije:

F

**Tožena stranka, nasprotna stranka v pritožbenem postopku in nasprotna
stranka v revizijskem postopku:**

Stadt Karlsruhe

Predmet postopka v glavni stvari

Priznanje španskega vozniškega dovoljenja v Nemčiji – Razlika med izdajo in podaljšanjem vozniškega dovoljenja – Upravičenost države članice, da pri podaljšanju vozniškega dovoljenja za priznanje na svojem ozemlju določi dodatne pogoje

Predmet in pravna podlaga predloga

Razlaga prava Unije, člen 267 PDEU

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES državi članici, na ozemlju katere je bila imetniku vozniškega dovoljenja EU za kategoriji A in B, ki ga je izdala druga država članica, zaradi vožnje pod vplivom alkohola odvzeta pravica, da s tem vozniškim dovoljenjem v prvi državi članici vozi vozila na

motorni pogon, preprečujeta, da zavrne priznanje voznškega dovoljenja za ti kategoriji, ki je bilo zadevni osebi po odvzetju pravice izdano v drugi državi na podlagi podaljšanja v skladu s členom 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES?

Navedene določbe prava Unije

Direktiva 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o voznških dovoljenjih (prenovitev), členi 2(1), 7(3), drugi pododstavek, in 11(4), drugi pododstavek

Navedene nacionalne določbe

Fahrerlaubnis-Verordnung (uredba o pravici do vožnje, v nadaljevanju: FeV), člen 29

Straßenverkehrsgesetz (zakon o cestnem prometu, v nadaljevanju: StVG), člen 3(6)

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Tožeča stranka, nemška državljanka, ima od leta 1992 eno prebivališče v Španiji in eno prebivališče v Karlsruheju (Nemčija), ki pa ni njeno običajno prebivališče v smislu člena 12(1) Direktive 2006/126. V Nemčiji je bila v letih 1987, 1990, 1995 in 2000 obsojena zaradi vožnje pod vplivom alkohola.
- 2 V Španiji je bilo tožeči stranki 21. oktobra 1992 izdano voznško dovoljenje, ki je med drugim vključevalo kategoriji A in B. Veljavnost tega voznškega dovoljenja je bila tam od takrat večkrat podaljšana.
- 3 Tožeča stranka je 12. decembra 2008 v Nemčiji vozilo na motorni pogon vozila s koncentracijo alkohola v krvi 2,12 promila. Zato je bila obsojena zaradi vožnje pod vplivom alkohola, in ker je bilo ugotovljeno, da ni sposobna za vožnjo, je bila preklicana njena pravica, da na podlagi španske pravice do vožnje vozila na motorni pogon vozi v Nemčiji. Za novo podelitev pravice do vožnje je bilo določeno 14-mesečno obdobje prepovedi, ki se je končalo 19. marca 2010. Njeno voznško dovoljenje, izdano v Španiji, je bilo odvzeto in poslano pristojnim španskim organom. Vendar je od njih tožeča stranka ta dokument kmalu potem znova prejela.
- 4 Tožeči stranki je bilo v Španiji 23. novembra 2009, torej še med obdobjem prepovedi, odrejenim v Nemčiji, izdano novo voznško dovoljenje za kategorije A1, A2, A in B, ki je, enako kot njeno prejšnje voznško dovoljenje, veljalo do 22. oktobra 2012. V Španiji je 15. oktobra 2012 prejela voznško dovoljenje za kategorije A1, A2, A in B, veljavno do 22. oktobra 2014, 18. septembra 2014 voznško dovoljenje za kategorije AM, A1, A2, A in B, veljavno do 22. oktobra

2016, in 6. septembra 2016 svoje zdajšnje vozniško dovoljenje za kategorije AM, A1, A2, A in B, veljavno do 22. oktobra 2021. V vseh teh vozniških dovoljenjih je kot začetek veljavnosti naveden 21. oktober 1992.

- 5 Tožeča stranka je 20. januarja 2014 zaprosila, naj se njena pravica do vožnje z dne 21. oktobra 1992, veljavna do 22. oktobra 2014, prizna v Nemčiji. To prošnjo je tožena stranka zavrnila z utemeljitvijo, da je bila tožeči stranki španska pravica do vožnje v Nemčiji odvzeta. Navedla je, da po poteku prepovedi v Španiji ni pridobila nove pravice do vožnje, ki bi jo bilo treba na novo priznati, temveč so ji bili v Španiji izdani zgolj nadomestni dokumenti. Ker tožeča stranka ni predložila zdravniško-psihološkega mnenja, ki ga je zahtevala tožena stranka, je slednja menila, da lahko sklepa, da za vožnjo vozil na motorni pogon ni sposobna. Njen ugovor zoper to odločbo je bil zavrnjen zaradi istih razlogov.
- 6 Ker niti s tožbo pred Verwaltungsgericht (upravno sodišče, Nemčija) niti s pritožbo zoper to sodbo ni bila uspešna, je pri predložitvenem sodišču vložila zahtevek za revizijo.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 7 Tožeča stranka trdi, da se samovoljno in brez pravne podlage predpostavlja, da pri treh španskih upravnih aktih z dne 15. oktobra 2012, 18. septembra 2014 in 6. septembra 2016 ni šlo za dajanje vozniškega dovoljenja v smislu člena 2(1) Direktive 2006/126, ampak za podaljšanje prvotne pravice do vožnje z dne 21. oktobra 1992. Trdi, da domneva, da pri podaljšanju vozniškega dovoljenja obstoječa nepravilnost preide na aktualno vozniško dovoljenje, ravno tako ni pravno utemeljena. Trdi tudi, da v zvezi s tem ne obstaja nikakršna odločitev Sodišča Evropske unije. Za odločanje, ali je znova sposobna za vožnjo, je po njenem mnenju pristojen zgolj španski organ. Odločbe tega organa po njenem mnenju nemški organi ne smejo preizkusiti.
- 8 Tožena stranka meni, da je njena odločba, ki je potrjena s sodbama nižjih sodišč, pravilna.

Kratka predstavitev utemeljitve predloga

- 9 Predložitveno sodišče najprej pojasnjuje, kako je treba primer oceniti na podlagi nemškega prava. V skladu s členom 29(1) FeV smejo imetniki tuje pravice do vožnje v obsegu svoje upravičenosti v Nemčiji voziti vozila na motorni pogon, če v Nemčiji nimajo običajnega prebivališča. Ta ureditev se uporablja, ker ima tožeča stranka običajno prebivališče v smislu člena 12(1) Direktive 2006/126 v Španiji in ne v Nemčiji.
- 10 Vendar obstaja odstopanje od tega, določeno v členu 29(3), prvi stavek, točka 3, FeV, v skladu s katerim upravičenost iz odstavka 1 ne velja za imetnike tuje pravice do vožnje, ki jim je bila pravica do vožnje v Nemčiji pravnomočno

odvzeta. Tožeči stranki je bila španska pravica do vožnje v Nemčiji zaradi vožnje pod vplivom alkohola pravnomočno odvzeta, s čimer ji je bila odvzeta pravica, da svojo špansko pravico do vožnje uveljavlja v Nemčiji.

- 11 Vnos odvzeta pravice do vožnje v register nesposobnosti za vožnjo iz tega registra še ni izbrisan, kar bi povzročilo, da se izključitev upravičenosti do uveljavljanja tuje pravice do vožnje v Nemčiji, določena v členu 29(3), prvi stavek, točka 3, FeV, ne bi uporabljala. V členu 29(3), tretji stavek, FeV je namreč določeno, da je treba prvi stavek, točki 3 in 4, za pravico do vožnje EU ali EGP uporabljati samo, če so tam navedeni ukrepi vneseni v register nesposobnosti za vožnjo in niso izbrisani.
- 12 Pri ponovni podelitvi pravice do uveljavljanja pravice do vožnje v Nemčiji je upošteven člen 29(4) FeV („Pravica do uveljavljanja pravice do vožnje v Nemčiji po izdaji odločbe iz odstavka 3, točki 3 in 4, se podeli na podlagi prošnje, če so razlogi za odvzem prenehali obstajati“) v povezavi s členom 3(6) StVG („Za podelitev pravice do ponovnega uveljavljanja tuje pravice do vožnje v Nemčiji po predhodnem odvzetju [...] osebam z običajnim prebivališčem v tujini veljajo ustrezna pravila o novi podelitvi pravice po predhodnem odvzetju [...]“). V skladu s tem bi morala tožeča stranka zaradi vožnje pod vplivom alkohola s koncentracijo alkohola v krvi 2,12 promila predložiti pozitivno zdravniško-psihološko mnenje, česar pa ni storila.
- 13 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali je treba primer presoditi tudi na podlagi prava Unije. Zaradi prednostne uporabe prava Unije bi bila tožeča stranka na podlagi načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki jih izdajajo države članice, določenega v členu 2(1) Direktive 2006/126, tudi brez izpolnitve teh pogojev, ki jih je treba izpolniti v skladu z nemškim pravom, upravičena, da s svojim španskim vozniškim dovoljenjem, ki je bilo nazadnje podaljšano 6. septembra 2016 in velja do 22. oktobra 2021, v Nemčiji vozi vozila na motorni pogon kategorij A in B, če takšna obveznost priznavanja obstaja tudi pri podaljšanju vozniškega dovoljenja za ti kategoriji iz člena 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126.
- 14 V bistvu gre za vprašanje, v kolikšni meri se načelo priznavanja, določeno v členu 2(1) Direktive 2006/126, uporablja tudi v primeru podaljšanja vozniškega dovoljenja na podlagi člena 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, ki ga izvede država članica, v kateri ima upravičenec običajno prebivališče, potem ko je država članica, v kateri ima upravičenec začasno prebivališče, zaradi vožnje pod vplivom alkohola in nesposobnosti za vožnjo, ki izhaja iz tega, tej osebi odvzela pravico, da na njenem ozemlju uveljavlja pravico do vožnje.
- 15 Predložitveno sodišče meni, da ni pomembno, da je tožeča stranka špansko vozniško dovoljenje, ki je bilo izdano 22. oktobra 2007 in ki je bilo predmet pravnomočnega odvzema pravice do uporabe tega dovoljenja v Nemčiji, v Španiji znova prejela še med obdobjem prepovedi, ki je veljalo v Nemčiji, in da ji je bilo poleg tega v Španiji – ravno tako med tem obdobjem prepovedi – izdano novo

vozniško dovoljenje z nespremenjeno veljavnostjo do 22. oktobra 2012. V sodni praksi Sodišča je sicer priznано, da državi članici nič ne preprečuje, da osebi, ki ji je bilo na ozemlju te države odvzeto vozniško dovoljenje in je bila za ta ukrep določena prepoved v določenem obdobju zaprositi za novo dovoljenje, ne prizna novega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica v tem obdobju prepovedi (glej med drugim sodbo z dne 19. februarja 2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, točka 83). Vendar se morebitna obveznost priznavanja v Nemčiji, ki je predmet obravnavane tožbe, ne nanaša ne na eno ne na drugo staro vozniško dovoljenje tožeče stranke, ki je bilo vrnjeno v obdobju prepovedi oziroma izdano 23. novembra 2009 in ki mu je že potekla veljavnost, temveč na zdaj veljavno špansko vozniško dovoljenje, ki je bilo tam izdano 6. septembra 2016. To vozniško dovoljenje izhaja iz podelitve zadevne pravice do vožnje 21. oktobra 1992, pri kateri ni razvidno, da bi šlo za kršitev pogoja prebivališča iz prava Unije, in ki tudi ni bila izvedena med še veljavnim obdobjem prepovedi.

- 16 Na podlagi podatkov o veljavnosti, vnesenih v trenutno veljavnem vozniskem dovoljenju tožeče stranke in v njenih prejšnjih vozniskih dovoljenjih, predložitveno sodišče meni, da ni dvoma, da je bilo vozniško dovoljenje, ki ji je bilo izdano v Španiji 6. septembra 2016 in velja do 22. oktobra 2021, izdano na podlagi člena 7(3) Direktive 2006/126, torej da je šlo za podaljšanje vozniskega dovoljenja po izteku njegove veljavnosti v smislu te določbe. Iz te določbe izhaja, da imajo države članice pri podaljšanju vozniskih dovoljenj za tam navedene kategorije na podlagi prava Unije pravico, ne pa dolžnost, da določijo pregled sposobnosti. Tudi točka 14.1 Priloge III k tej direktivi pri tem ne spremeni ničesar.
- 17 Ker za države članice v primeru podaljšanja vozniskega dovoljenja iz člena 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 izhaja zgolj možnost za pregled, ne pa tudi obveznost pregleda, se podaljšanje vozniskega dovoljenja za te kategorije v skladu s členom 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 bistveno razlikuje od izdaje vozniskega dovoljenja v skladu z zahtevami iz člena 7(1)(a) te direktive. V skladu s to določbo se vozniška dovoljenja izdajo samo tistim kandidatom, ki so opravili preizkus spretnosti in ravnanja ter teoretični preizkus in ki izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami prilog II in III.
- 18 Po mnenju predložitvenega mnogo razlogov govori v prid temu, da pri podaljšanju vozniskega dovoljenja za kategorije, navedene v členu 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, ki je bilo izvedeno po tem, ko je bila imetniku v državi članici, v kateri ima začasno prebivališče, zaradi tam ugotovljene nesposobnosti za vožnjo odvzeta pravica do uporabe vozniskega dovoljenja na njenem ozemlju, ne obstaja obveznost priznavanja brez kakršne koli formalnosti, kakšno je mogoče razbrati iz ustaljene sodne prakse Sodišča Evropske unije glede preizkusa minimalnih standardov iz člena 7(1) Direktive 2006/126 v zvezi z izdajo vozniskega dovoljenja.
- 19 V zvezi s tem opozarja na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je treba brez kakšne koli formalnosti priznati vozniško dovoljenje, ki je bilo ob upoštevanju pogoja prebivališča izdano po izteku pravnomočno določenega nacionalnega

obdobja prepovedi. Zato mora država članica, tudi če za ponovno podelitev pravice do vožnje v nacionalnih predpisih določi strožje pogoje, priznati pravico do vožnje EU, ki jo po izteku obdobja prepovedi in ob upoštevanju pogoja prebivališča podeli druga država članica (glej med drugim sodbo z dne 26. junija 2008, Wiedemann in Funk, C-329/06 in C-343/06, EU:C:2008:366, točka 54). V takšnih primerih se nesposobnost za vožnjo odpravi s preizkusom sposobnosti v drugi državi članici ob poznejši izdaji vozniškega dovoljenja (sodbi z dne 19. februarja 2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, točki 92 in 93, ter z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 51). Hkrati pa v tem primeru država članica, ki je zadevni osebi na podlagi člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 zaradi nesposobnosti za vožnjo odvzela pravico do uporabe vozniškega dovoljenja na njenem ozemlju, ni upravičena, da preveri, ali je ta oseba ponovno sposobna za vožnjo in zato tam ponovno sme voziti vozila na motorni pogon (glej sodbo z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 74 in naslednje).

- 20 Po mnenju predložitvenega sodišča iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je obstoj obveznosti priznavanja iz člena 2(1) Direktive 2006/126 odvisen od tega, ali je v pravu Unije za izdajo vozniškega dovoljenja v konkretnem primeru določen preizkus harmoniziranih minimalnih standardov iz člena 7(1) Direktive 2006/126. Ker pa gre po mnenju predložitvenega sodišča za podaljšanje španskega vozniškega dovoljenja tožeče stranke in ne za izdajo vozniškega dovoljenja, pri kateri mora država članica izdajateljica izvesti preizkus sposobnosti iz člena 7(1) Direktive 2006/126, ostaja pri tem, da je – kar je Sodišče že ugotovilo – država članica, ki je zadevni osebi na podlagi člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 zaradi nesposobnosti za vožnjo odvzela pravico do uporabe vozniškega dovoljenja na njenem ozemlju, upravičena, da preveri, ali je zadevna oseba za vožnjo ponovno sposobna (glej sodbo z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 74 in naslednje).
- 21 Pri tej ugotovitvi tudi ničesar ne spremeni dejstvo, da je v španski zakonodaji o pravici do vožnje za podaljšanje vozniškega dovoljenja za kategoriji A in B in s tem na področju uporabe člena 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 določen zdravstveni pregled. Da takšne določbe o zahtevah glede zdravja pri podaljšanju vozniškega dovoljenja, ki jih sprejme posamezna država članica, ne povzročajo obveznosti priznavanja iz člena 2(1) Direktive 2006/126/ES, izhaja po mnenju predložitvenega sodišča že iz tega, da se v skladu s sodno prakso Sodišča tam določeno vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj brez kakšne koli formalnosti navezuje na to, da so v pravu Unije določeni harmonizirani minimalni standardi – med drugim glede zdravja – za sposobnost za vožnjo vozil na motorni pogon, ki so torej zavezujoči za vse države članice in ki jih mora izpolniti kandidat za vozniško dovoljenje, spoštovanje teh pa mora ob izdaji vozniškega dovoljenja preučiti država članica, v kateri ima zadevna oseba običajno prebivališče. To pa v skladu s členom 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 ne velja za podaljšanje vozniškega dovoljenja za tam navedene kategorije.

- 22 Za razjasnitev vprašanja, ali je mnenje predložitvenega sodišča pravilno, to Sodišču zastavlja zgoraj navedeno vprašanje za predhodno odločanje.

DELOVNI DOKUMENT